

JUAN GÓMEZ-JURADO

SERIA *REINA ROJA* #2

ÎNGERUL NEGRU

Bookzone
BUCUREȘTI, 2022

*Pentru Babs,
pentru că o iubesc*

*Pentru Arturo, Javi și Rodrigo,
pentru orice*

Un abis

Antonia Scott nu s-a confruntat niciodată cu o decizie atât de dificilă.

Pentru alți oameni, dilema în fața căreia se află ea ar putea fi ceva nesemnificativ.

Nu și pentru Antonia. Să spunem că mintea ei este capabilă să lucreze la o distanță mare în viitor, dar capul Antoniei nu este un glob de cristal. Să spunem că este capabilă să vizualizeze zeci de unități de informații în același timp, dar mintea Antoniei nu funcționează ca în acele filme în care vezi o grămadă de litere pe fața personajului principal în timp ce acesta gândește.

Mintea Antoniei Scott este mai degrabă ca o junglă, o junglă plină de maimuțe care sar cu viteză din liană în liană, ducând cu ele multe lucruri. Multe maimuțe și multe lucruri, încrucișându-se în aer și arătându-și colții.

Astăzi, maimuțele duc cu ele niște lucruri teribile, iar Antoniei îi este frică.

Este o senzație cu care Antonia nu este deloc obișnuită. La urma urmei, Antonia s-a văzut în situații precum:

- O urmărire în mare viteză, cu bărci cu motor, noaptea, în Strâmtoarea Gibraltar.
- Un tunel plin de explozive, unde o răpitoare ținea arma îndreptată spre capul unui ostatic extrem de prețios.
- Povestea din Valencia.

Istețimea ei a salvat-o în ziua cu bărcile cu motor (i-a lăsat pe cei din față să se facă zob), iar cunoștințele ei (despre păsări în limba engleză) au salvat-o în tunel. În ceea ce privește povestea din Valencia, nu se știe cum a scăpat cu viață (singura) din acel carniagiu. A refuzat întotdeauna să povestească. Dar a scăpat. Și nu i-a fost frică.

Nu, Antoniei nu îi este frică aproape de nimic, în afară de ea însăși. De viață, poate. La urma urmei, hobby-ul ei este să-și imagineze timp de trei minute pe zi cum o să se omoare.

Sunt cele trei minute ale ei.

Sunt sfinte.

Ele o țin întreagă la minte.

De fapt, a sosit momentul. Dar, în loc să fie afundată în ritualul ei, Antonia stă în fața unei table de șah. Piese, albe și roșii, în stil englezesc. Unul dintre nebunii Antoniei are la îndemână un șah mat.

Roșiile joacă și câștigă.

O decizie simplă.

Nu și pentru Antonia.

Fiindcă de partea cealaltă a tablei se află Jorge, care o privește fix, cu ochii întredeschiși. Prin aceste semiluni verzi poți intui toată sfidarea și toată malițiozitatea care încap într-un metru și zece centimetri.

— Mută odată, mamă, spune Jorge, lovind ușor cu piciorul pe sub masa din marmură. Mă plictisesc.

Minte. Poate că Antonia nu știe ce să facă. Dar recunoaște minciuna.

Jorge așteaptă, nerăbdător, să afle dacă va muta nebunul și va câștiga, ca să poată declanșa un acces de furie că a pierdut. Sau, dimpotrivă, ca Antonia să mute altă piesă, ca să declanșeze un acces de furie că l-a lăsat să câștige.

Din paralizie o smulge o întrerupere. Pe masă, telefonul arată un chip rumen. Foarte roșcat și foarte basc. Vibrația telefonului clatină piesele, furioase, în pătrățelele lor.

Jon știe că e cu Jorge. Cea de-a treia vizită a lui de când judecătorul a hotărât să-i dea o a doua șansă, în ciuda părerii bunicului băiatului. E în perioada de probă. Jon n-ar suna dacă nu ar fi important.

Antonia se scuză cu o ușoară strângere din umeri și se ridică în picioare ca să răspundă la telefon. Întorcându-se cu spatele la frustrarea fiului ei și a asistentei sociale care face încontinuu însemnări cu o față inexpressivă într-un colț al camerei.

Oricât de puțin i-ar plăcea să scape printr-un subterfugiu, Antonia s-a hotărât deja că asta este un joc pe care nu poate să-l câștige.

Iar asta îi place și mai puțin.

PARTEA ÎNTÂI

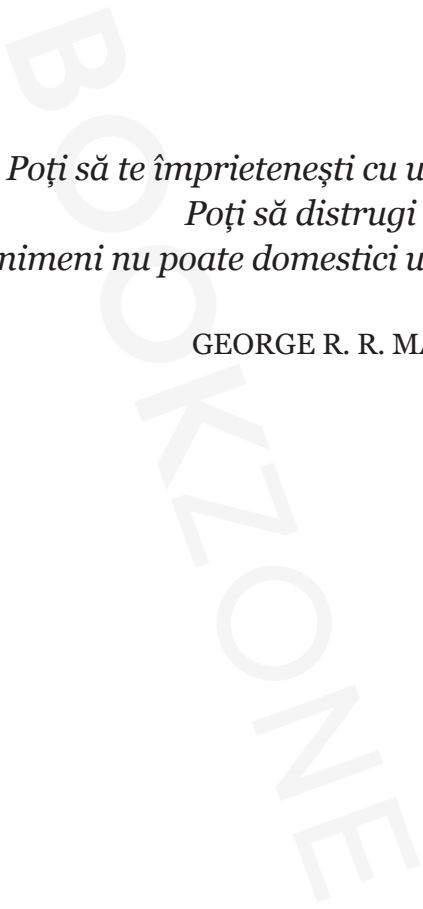
ANTONIA

*Poți să te împrietenești cu un lup.
Poți să distrugi lupul.
Dar nimeni nu poate domestici un lup.*

GEORGE R. R. MARTIN

Un trup

Lui Jon Gutiérrez nu-i plac cadavrele în râul Manzanares.

Nu e o chestiune de estetică. Acest cadavru este foarte dezagreabil (se pare că e de ceva timp în apă), cu pielea albăstrie plină de pete violacee, mâinile aproape desprinse de încheieturi. Dar nu e nevoie să devenim rafinați.

Noaptea este extrem de întunecată, iar felinarele care luminează lumea celor vii, la șase metri deasupra lor, nu reușesc decât să facă umbrele și mai dense. Vântul smulge freamăte ciudate din trestie, iar cei optzeci de centimetri de apă bat spre rece. La urma urmei, suntem în Manzanares, este ora unsprezece seara, iar februarie își strecoară laba cenușie pe sub ușa.

Nimic din toate astea nu-l deranjează pe Jon la cadavrele din Manzanares, fiindcă este obișnuit cu apele înghețate (e din Bilbao), cu șoptele în întuneric (e gay) și cu trupurile fără viață (e inspector de poliție).

Chiar că sunt tâmpit, se gândește Jon. Asta e o muncă pentru novici. Normal că ăștia trei madrileni sfrijiți nu se pot căra nici pe ei.

Nu că Jon ar fi gras. Dar când o jumătate de viață ești cel mai mare tip din încăpere, ți se formează niște obiceiuri, fie că vrei, fie că nu. Defectul de a ajuta. Care devine necesitate când vezi trei prostănaci abia ieșiți din

academie făcând pe rațele prin stufăriș, încercând să scoată cadavrul. Reușind, în schimb, aproape să se înece.

Așa că Jon se îndeasă în costumul din plastic alb, se încălță cu cizmele din cauciuc și se aruncă în apă cu un *ducețivădracului*, care dă obrazilor novicilor o culoare roșie ca după o palmă.

Inspectorul Gutiérrez se apropie cu pași mari, îndepărtând atât apa, cât și pe polițiștii începători, și ajunge până la insula de vegetație unde s-a împotmolit cadavrul. Trupul s-a încurcat în niște rădăcini și este scufundat în râu. Ies la suprafață doar chipul palid și unul din brațe. Agitată de apa râului, victima pare că încearcă să înoate ca să scape de destinul inevitabil.

Jon se închină în gând și își afundă brațele pe sub cadavru. E moale la atingere, iar grăsimea subcutanată se unduiește pe sub piele ca un balon umplut cu pastă de dinți. Inspectorul trage. Cu toată puterea lui de *harrijasotzaile*, de ridicător de pietre. Chiar și cu trei sute de kilograme se descurcă într-o zi bună. Își proptește bine picioarele.

O să vadă ei, novicii ăștia.

Brațele lui enorme se încordează și se întâmplă două lucruri în același timp.

Aldoilea, trupul nu se mișcă nici măcar un centimetru.

Primul, fundul nisipos al râului înghite piciorul stâng al inspectorului, care cade în fund în mijlocul apei.

Jon nu e un tip plângăcios, dintre cei care se vaită doar de plăcere. Dar râsetele novicilor nu sunt atenuate nici de zgomotul apei, nici de freamătele trestiei, nici de propriile înjurături. Așa că Jon, cu apa până la umeri și cu mândria știrbită, își permite o clipă pentru ceva atât de omenesc cum e să-și plângă de milă și să dea vina pe alții pentru necazurile lui.

Unde naiba ești, Antonia?

Un cablu

— Așa n-o să iasă, domnule inspector, spune o voce de femeie lângă urechea lui.

Jon se prinde de antebrațul doctoriței Aguado, care îl ajută să se ridice. Mâinile legiștilor îi dau fiori, dar când ești cu fundul înfipt în albia nisipoasă te agăți de ce ți se oferă.

— Cadavrele plutesc, așa credeam. Dar ăsta pare să se încăpățâneze să se scufunde.

Aguado zâmbeste. Să tot aibă vreo patruzeci de ani. Gene lungi, machiaj discret, cercl în nas, o moleșeală năzdrăvană în privire. Acum, cu o scânteie de veselie. Și-a tras iubită, spun gurile rele.

— Corpul uman este alcătuit din apă în proporție de peste șaiszeci la sută. Apa nu plutește, așa că mai întâi se duce la fund. În condiții adecvate de temperatură, bacteriile încep să descompună corpul în câteva ore. Afară sunt patru grade, iar apa are vreo șase, așa că... mai degrabă în câteva zile. Gazele umplu stomacul și intestinele și *pac*. Iarăși sus.

Aguado se lasă pe genunchi, ține cu o mână de cadavru, o bagă pe cealaltă pe dedesubt și palpează.

— Vreți să vă ajut, doamnă doctor?

— Stați liniștit. Trebuie doar să găsesc ce o ține.

Jon aruncă o privire spre masa diformă și umflată. Plutește cu gura în jos, scufundată pe jumătate, dezbrăcată.

Părul, de o culoare nedefinită, e tuns foarte scurt. Jon se întreabă cum naiba a știut că e femeie.

— Cum naiba ați știut că e femeie?

— Sunt multe motive, domnule inspector, răspunde Aguado. Unghiul clavicular, absența protuberanței occipitale și, deși dumneavoastră nu vedeți, acum am în mână, sub apă, ceea ce, cu o certitudine absolută, este sânul stâng al victimei.

Legista se ridică în picioare și îi dă lanterna ei. Mică, dar puternică. Jon o ajută să se orienteze în timp ce Aguado scoate o foarfecă cu vârf rotunjit din punga impermeabilă pe care o are atârnată de gât. Se apleacă din nou și se chinuiește să facă ceva pe sub cadavru. Dintr-odată, cu o mișcare bruscă, acesta este eliberat și se ridică complet la suprafață.

— Asasinul i-a legat un cablu de coapsă, spune Aguado, arătând spre o linie subțire și marcată pe partea din spate a piciorului. Precis cu o greutate. Ajutați-mă s-o întorc.

Acum, cadavrul nu mai e greu și să-l întoarcă nu-i costă un efort mai mare decât pentru a da pagina, ultima. Ochii au dispărut, mâncați de pești. Chipul pare o mască ce și-a dorit la carnaval și a găsit moartea.

Înainte de a veni la Madrid, pe când încă bătea la picior străzile rău-famate din *botxo*¹, Jon se credea mai dur. În Otxarkoaga, totul era zgomot de cioburi, plăcinte cu mere care ajungeau să se strice². Acolo, când vedea un mort, Jon nu simțea o împunsătură de deprimare, nici un scrâșnet din dinți, nici un „ce-ai pățit? cine ți-a făcut asta?”

Acolo se simțea funcționar.

Aici se simte responsabil.

¹ Denumire informală pe care o dau locuitorii din Bilbao orașului lor (n. tr.).

² Aluzie la un cântec interpretat de Joaquín Sabina (n. tr.).

Afurisita de Antonia.

Târându-l ținut de umeri, Jon își face loc prin stufăriș și duce cadavrul până la terenul uscat al insuliței.

— Deocamdată, nu știm cauza morții, spune Aguado, ca și cum ar fi vorbit pentru sine. Face o pauză, pare să asculte ceva. Nivelul de adipoceară este foarte ridicat. Cel puțin o săptămână în apă, poate mai mult.

— Pe limba noastră, doamnă doctor.

Legista arată spre gâlmele și protuberanțele de sub pielea albăstrie a cadavrului. Stomacul, amorf și umflat, atârână peste despicătura pubisului astfel încât nu i se mai vede părul.

— Adipoceara se produce când un cadavru stă scufundat în apă. Microorganisme transformă grăsimea subcutanată în săpun, pe înțelesul tuturor. Vă spun mai multe mâine, acum trebuie să mă apuc de treabă, înainte ca probele să fie periclitare de contactul cu aerul, domnule inspector, spune Aguado arătând spre mal.

Jon știe când e trimis la plimbare. Face un gest, iar novicii se apropie de insuliță, echipați cu o targă și cu bucăți mari de celofan transparent. Cadavrul este prea deteriorat ca să fie introdus într-un sac obișnuit. Inspectorul le lasă – acum da, acum se vor descurca – treaba murdară. Traversează cu pași mari înapoi spre peretele care îndiguiește râul. În zona asta nu există scări și nici o metodă uzuală de a urca, dar polițiștii au instalat o scară de frânghie, pe care Jon își ridică cele o sută zece kilograme înapoi la nivelul străzii.

Pustie, cu excepția unui bărbat sprijinit de o mașină de poliție. Brunet, cu un început pronunțat de chelie, mustață subțire și ochi de păpușă, care par mai degrabă pictați decât reali. Haină scurtă, bej. Scumpă.

— Pare să se răcească, spune Mentor, exhalând un rotocol de abur.

Mândria știrbită a lui Jon se cicatrizează puțin. Nimic nu tratează mai bine propria rușine decât să-l vezi pe altul pățind una și mai mare. Iar Mentor *vapează*.

— Ce-i asta? Întreabă Jon arătând spre obiect.

Mentor ia muștiucul între buze – subțiri, aproape invizibile –, inspiră și expiră din nou. Vântul poartă până la Jon un nor cu aromă de mandarine.

— Ajunsesem la trei pachete pe zi. Săptămâna trecută mi-am aprins o țigară în duș. Așa că m-am gândit că n-ar strica să încerc.

— Și funcționează?

— Ce pot să vă spun? Bag în mine o cantitate dublă de nicotină decât înainte și am o poftă de fumat de trei ori mai mare. A spus ceva Aguado?

— Că victima e femeie. Asasinată. O săptămână în apă sau mai mult. Și să o las în pace.

— Destul de comunicativă față de cum ne-a obișnuit. Nu vi s-a părut mai veselă zilele astea?

— Cred că și-a tras iubită, spune Jon (el este gura lumii).

Inspectorul începe să se descotorosească de costumul din plastic, deși refuză pătura pe care i-o întinde Mentor.

— Sper că nu v-ați udat, domnule inspector. Zona aceasta a râului nu este recomandabilă pentru sănătate.

— De ce?

Mentor așteaptă ca inspectorul să-și recupereze haina și pantofii de stradă și îl conduce către mal.

— În 1979 s-a spart o conductă de la un centru experimental secret, nu departe de aici. Caudillo se încapățâna să obțină cu orice preț bomba atomică și avea câțiva oameni de știință care făceau teste cu plutoniu. Nu s-a aflat până

în 1994, dar peste o sută de litri de material radioactiv au ajuns să se verse în Manzanares prin canalul de drenare de acolo. Mentor arată spre un punct din întuneric. Câteva sute de cazuri de cancer ici și colo, nimic serios. Dar nu e un loc pe care l-aș alege ca să mă scald.

Jon nu reacționează. Simte, bineînțeles, că-l furnică pielea pe tot corpul și că părul roșcat din barbă începe să-i cadă. Dar n-are de gând să deschidă gura. Nu cumva, dacă face asta, să-i pice dinții.

Mentor, foarte serios, se uită la ceas.

— Unde e Scott?

— Am sunat-o cu mai bine de trei ore în urmă, răspunde Jon când își dă seama că, până la urmă, otrăvirea cu radiații încă nu s-a făcut simțită.

— Nici nu e neapărat necesar să vină. Doar am îndepărtat autoritățile competente și am mobilizat unitatea Regina Roșie în toiul nopții pentru ea.

— E nedrept, protestează Jon energic. Ar putea...

Vehemența este ceea ce se vede. În sinea lui, Jon simte cum îndoiala scoate capul de după perdea.

Au trecut șapte luni de când Antonia și Jon au salvat-o pe Carla Ortiz. Cazul a făcut înconjurul lumii, atât misterioasa dispariție a moștenitoarei, cât și ceea ce s-a întâmplat după aceea între ea și tatăl ei. Despre Antonia Scott și despre proiectul Regina Roșie, niciun rând în presă. Despre Jon, puțin. Când a ieșit din canal alături de Carla și-a ferit fața de blițurile fotografiilor. O fotografie neclară, o floare fără miros.

Nu există premii în proiectul Regina Roșie, doar anonimat. O viață fără nume, multă speranță. Iar acela a fost un premiu bun.

Odiosul Bruno Lejarreta, care visa la o carieră în televiziune la Madrid pe seama scandalului, a întâmpinat

o problemă. Nu se mai putea vorbi despre inspectorul Gutiérrez. Când nu mai apari nici la 13TV, e timpul să te întorci acasă cu coada între picioare. *Uf, ce păcat*, se gândi Jon când află. Și își mai deschise o bere.

Tomberoanele matinale au mai scurmat câteva zile în cazul Ortiz. Cadavrul unuia dintre răpitori fusese găsit, dar celălalt era în continuare, chipurile, sub dărâmturile tunelului din stația Goya Bis. S-au întrebat care este identitatea acestuia. Și asta. Și ailaltă. Și așa și pe dincolo. *Habarniști și postaci* au dezbătut subiectul fără să aibă habar, înainte de a trece la dezbaterea altuia fără să aibă habar. Viața și-a continuat cursul așa cum continuă lucrurile care nu prea au sens.

Lumea a dat pagina.

Antonia nu.

Antonia Scott nu dă *niciodată* pagina.

— Ar putea fi ea... conchide Jon, arătând spre cadavrul întins pe celofan în mijlocul insuliței. Novicii au amplasat șase lămpi cu halogen puternice, cu picioarele portocalii înfipite în sol, prin vegetație. Intimitatea întunecată a morții s-a transformat într-o lecție neobișnuită de anatomie.

Mentor scutură din cap cu neplăcere.

— E doar un alt cadavru încă neidentificat. Al șaselea, dacă nu mă înșel. Încă unul care va ajunge opera unei călătorii nefericite sau a unui schingiuitor. Nu ține de competența noastră. Ne pierdem timpul.

Antonia nu a încetat să o caute. Trăgând de orice fir. Analizând fiecare frântură de informație. Insistând să se cerceteze fiecare cadavru neidentificat care apare în Madrid sau în împrejurimi. Dar, oricât timp și oricâte resurse și-a dedicat, femeia cunoscută anterior sub numele Sandra Fajardo nu este de găsit.

Antonia a refuzat să accepte alte cazuri până la apariția ei. Iar asta este o problemă gravă. Dar, oricâtă indulgență și credit neoficial le-ar fi adus cazul Ortiz, au trecut șapte luni.

Problema creditului neoficial este că e la fel de volatil precum memoria politicianilor. Cei care îl susțin pe Mentor.

— Nici n-au mai fost alte cazuri, insistă Jon.

— De unde dracului să știți dumneavoastră, domnule inspector? spune Mentor, care, din cauza lipsei susținerii, a frigului și a renunțării la fumat, este *umore txarra*. Foarte prost dispus. Nu schițează nici măcar unul dintre zâmbetele lui facile și goale. Ce știți dumneavoastră despre ordinele de sus pe care a trebuit să le opresc? Sau despre amenințările obscure la care ea ar fi putut fi de ajutor?

Jon se scarpină în cap – păr ondulat, bătând spre roșcat, am mai spus – și inspiră adânc. Să umpli acel tors enorm îți ia câteva secunde și destul de mulți litri de oxigen. De asta are nevoie ca să se calmeze și să nu-i frigă șefului său un dos de palmă care să-l trimită la plimbare pe fundul râului.

— O să vorbesc cu ea. Dar...

Jon se oprește în mijlocul frazei. Mentor se întoarce spre el, mirat, și îi urmărește direcția privirii către centrul râului Manzanares. O lumină plutește în aval. Fantasma-gorică, dacă fantomele ar străluci roz fosforescent. Se vede cum lumina se îndepărtează de insuliță, lipită de malul opus. O urmează alta, plutind mai spre centru. Și încă una se întrevește în amonte.

La cincizeci de metri de ei, o a patra lumină pare să tâșnească din digul care protejează râul puțin mai sus, înainte de a lovi suprafața cu un *pleosc* înfundat.

— Scott, spune printre dinți Mentor, mai supărat decât oricând. Se întoarce spre Jon, iar privirea lui spune: „Du-te și caut-o și bagă-i mințile în cap”.

Mâna lui Jon, strânsă pumn, spune: „Ce chef am să-ți sparg mutra”. Dar, fiindcă se află în buzunarul hainei, nu transmite mesajul. Iar inspectorului Gutiérrez nu-i rămâne decât să se supună și să pornească în căutarea Antoniei Scott.